Watty Chai: One Happy Island

ORANJESTAD — Op de voordeur van mijn studentenflat hing jarenlang een uitnodigende poster van Aruba. Deze hielp mijn heimwee te verdrijven en toverde een mysterieuze glimlach op de gezichten van mijn studiegenoten. Die pakkende slogan 'Aruba One Happy Island' leek in de loop der jaren steeds verder af te komen staan van onze dagelijkse werkelijkheid, maar bleef mij desondanks altijd fascineren.

door
Peter Auwerda

Begin 2010 ging ik op zoek en wist contact te krijgen met de gepensioneerde John Martin van het reclamebureau Martin Sturtevant Silverman & Marschall Inc. die in 1980 door Aruba's toerismevertegenwoordiger in New York, de heer Watty Chai, was geselecteerd om Aruba als vakantiebestemming in de Verenigde Staten te promoten. John legde mij uit dat gezocht moest worden naar een pakkende slogan die voor de Amerikanen vriendelijkheid zou uitstralen, zonder het accent te leggen op veiligheid, wat in de jaren zeventig een belangrijk thema vormde voor Amerikaanse toeristen. Want een slogan als 'Come to Aruba, we're safer' zou net zo mislukken als een vliegtuigmaatschappij die reclame zou maken met 'Fly our airline, we don't crash'. Toen Watty Chai het *advertising* team een uitgebreide rondleiding over het eiland gaf, was het vermoedelijk John's collega Bob Sturtevant die op een gegeven moment in de auto vroeg: "Why is everybody whom we meet so friendly?" Waarop Watty spontaan reageerde met de legendarische woorden: "Because we are one happy island". En daarmee werd het reclamefundament gelegd voor ons toerisme, dat na de sluiting van de Lago olieraffinaderij in 1985 de belangrijkste peiler van onze economie zou worden.

Begin jaren negentig werd na een regeringswisseling overgestapt op een ander reclamebureau en John Martin's laatste woorden tijdens zijn laatste bezoek aan Aruba tegen de toenmalige directeur ATA waren: "I want you to know that Mr. Watty Chai was catalyst for Aruba's tourism in the United States." Het is fijn dat ik enkele jaren geleden in het boekje van Evert Bongers over de geschiedenis van Aruba's toerisme een interessant hoofdstuk over de heer Watty Chai aantrof, maar tegelijkertijd verbaasde het mij dat zijn naam niet voorkomt op het toerismemonument tegenover het Talk of the Town hotel.

Verkeerde associatie

Begin dit jaar besloot ik op zoek te gaan naar Watty Chai en hij bleek nog te leven en in een huis te wonen waar ik iedere dag na kantoor langsrijd. Over toeval gesproken. Ik ontmoette een allervriendelijkste meneer met zijn enthousiaste hondje Buddy, die mij met genoegen over zijn leven en ons toerisme vertelde. Watty Chai had nog een leuke anekdote voor mij. Tijdens een toerismeconventie begin jaren tachtig stapte een Amerikaan op hem af en zei dat de slogan op de posters 'Aruba One Happy Island, Come' verkeerde associaties zou oproepen. Na enige uitleg heeft Chai prompt dit 'Come' uit de posters en advertenties laten verwijderen.

One happy kenteken

Op mijn vraag in welk jaar de slogan op de kentekenplaten van onze auto's verscheen, kon Chai geen antwoord geven. Navraag bij DOW en de Ontvanger leverde al evenmin resultaat: het was te lang geleden en de archieven waren opgeschoond. Rondvragend bij kennissen die misschien nog ergens oude kentekenplaten hadden liggen, leverde ook geen resultaat op. Totdat ik recentelijk bij mijn ouders in Nederland in de garage een hele collectie van mijn vader aantrof met, jawel, de switch van 'Isla di Carnaval' naar 'One Happy Island' in het jaar 1983. Chai was daarna zo aardig om zich met beide kentekenplaten op de foto te laten vereeuwigen. Ik vroeg hem of hij het erg vind dat zijn naam niet op het toerismemonument voorkomt. Immers, hij heeft zich meer dan dertig jaar ingezet voor deze markt, was de pionier van ons Amerikaans toerisme en de stuwende kracht achter de beroemde slogan en de bekende Bonbini-brochure die in zeven talen verscheen. Maar kenmerkend voor zijn bescheidenheid reageerde Chai het niet erg te vinden. En laten we eerlijk zijn, is niet het beste eerbetoon aan deze pionier dat zijn slogan op tienduizenden kentekenplaten werd gedrukt, waarvan er velen als souvenir mee naar huis zijn genomen?

Op mijn laatste vraag aan hem hoe happy Aruba nu nog in zijn ogen is, wordt hij stil en vertelt mij over inbraken in zijn huis. Maar daarna verschijnt er weer een twinkeling in zijn ogen, heft zijn glas en toast op de dag die hopelijk eens zal komen wanneer wij zullen zeggen: 'Aruba One Happy Island, it can be done'.